

Козак – душа щира, звитяжна та правдива!

СЯЧОВИК

Бог. Нація. Гетьманат.

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат

№19. 1 березня. 2015 р.

ЗА ЩО МИ ВОЮЄМО?

Як кожна людина відповідає перед Богом за своє життя та вчинки, так і ціла Нація як сукупність людських душ є відповідальна перед Богом за те як живе і що робить. Бог нам, як і кожному народу, дав землю, щоб ми на ній жили, творили, приносили користь цьому світу і про заповіді не забували. Прийшов ворог і хоче забрати частинку нашої землі, а нас поневолити. Що ми маємо робити? Звісно, боронити Богом дану нам землю – бо це наш прямий обов'язок. А ворог – це чергова перевірка, чи маємо ми право, як Нація, існувати у цьому світі.

А й дійсно, чи достойні ми вільно жити серед інших народів і націй? Чи є в нашої Нації якась висока місія, заради якої ми необхідні в цьому світі? От для чого на планеті така Нація як українці? Яка з нас користь? Може, ми вже виконали своє призначення? Якщо ми не знаємо, яка в нас мета, до чого ми йдемо, і не готові боронити свою землю, то може нас й справді краще розділити між тими, котрі знають яка в них мета і для чого вони мають бути...

Бог нас, напевно, сильно любить, тому що через кожні 100-300 рр. дає нам шанс довести, що ми все-таки маємо право на існування в цьому світі...

А ми все не можемо і не можемо:
(дати дуже приблизні)

1) Київська Русь (900-1200 рр., існувала 300 р.) – децентралізація влади – міжусобиці – ми втратили державу – були поділені, переходили з “рук в руки”, перебували під владою багатьох держав.

[через 400 років]

2) Козацька держава (1648-1654 рр., існувала 6 р.) – підписали Переяславську угоду – московити нас обдурили і захопили – ми втратили державу – були поділені між Московським царством та іншими. І нас було покарано. Московські царі відразу розпочали нищення української мови, культури та ін. А нащо народу, який себе не може захистити, своя мова, культура, письменники?

[через 250 років]

3) УНР (1917-1921 рр, 3 р.) – зробили революцію – проголосили незалежність – Росія вводить на територію країни чоловічків без

розпізнавальних знаків, які починають проголошувати Радянські ради – ллється кров дітей під Крутами – УНР відмовляється від війни, ми знову втратили державу – потрапили під СРСР. Цього разу за те, що не втримали Україну, були дуже сильно покарані – тисячі кращих синів нації були закатовані в тюрмах, тисячі згнили в таборах, мільйони переселено, десятки мільйонів виморено

голодом. Нас, як шматок м'яса, перемололи в м'ясорубці під назвою СРСР і кинули в поливану миску до іншого фаршу, який колись був людьми, але не довів своє право на існування. Справедливо.

[через 70 років]

4) Україна (фіктивна незалежність) (1991-2013 рр, 22 р.) – отримали територію, сказали що ми незалежні, мали можливість робити що хочемо. Але оскільки більшість людей після СРСР були фаршем, то так і не зрозуміли, нащо їх переклали в іншу миску і не захотіли будувати свою окрему державу – всі державні інститути були захоплені тими самими людьми, котрі керували і в СРСР, вони ж поділили між собою гроші, майно і сфери впливу. За байдужість, відсутність самоусвідомлення, національний пофігізм і матеріалізм були покарані внутрішньою окупацією України Росією, знищувалась українська мова, культура.

[через 22 роки]

5) Україна (справжня незалежність) (2013 рр. – ??? поки що 1 рік) – провели революцію – пролилася кров студентів на Майдані – Росія вводить на територію України чоловічків без розпізнавальних знаків – Україна відмовляється від війни – Росія забирає Крим – чоловічки без пізнавальних знаків проголошують «ДНР-ЛНР» – українські війська стали по кордону і стоять, люди бідкаються що війна вже набридлила...

І що думаєте? Якщо не втримаємо цього разу незалежність, нас Бог погладить по голові? Це війна не за територію, це війна за наше право існувати в цьому світі як Нація.

Степан Бандера писав, що якщо між хлібом і свободою народ вибере хліб, то спочатку в нього відберуть свободу, а потім зможуть і відібрати хліб. А якщо вибере свободу – то будучи вільним, сам зможе заробити собі на хліб.

Ми вибрали свободу і того нам зараз важко. Може, комусь на хліб не вистачає, але якщо

ми виберемо цю свободу то зароблятимемо вже самі собі на хліб, а не жебракуватимемо.

Головне зараз, як би важко не було – не зректися своїх, Богом даних територій, не кинути їх, не сказати «хай відділяються, нам вони не потрібні».

Як-небудь боротися, хоч стояти на блокпостах біля них і працювати малими групами, але не зректися боротьби. Бо як тільки ми зречемося боротьби – підпишемо документ, який називається «ми ще раби і не готові боротися за право існування на цьому світі як незалежний народ», і поступово, або відразу нас знову хтось захопить, підкорить і асимілюємось до тих пір, поки Бог знову не змилостивиться над нами і не дасть черговий шанс поборотися за право на існування. А можливо, вже й не дасть...

А крім втрати територій на нас традиційно чекатиме якась велика кара і легше точно не буде...

Зараз ми воюємо не за територію, тому що той маленький клаптик землі і ті люди, що там зараз живуть не варті мабуть життя і одного бійця, який загинув. Але ми повинні боротися, тому що це наш прямий обов'язок, не перед самими собою, навіть не перед державою, а перед самим Богом.

І давайте Його на цей раз не підведемо!

Слава Україні! – Бійцям АТО слава!

© **Майя МОСКВИЧ**

«ДОКТРИНА ДЕСТАБІЛІЗАЦІЇ»

Причина нежиттєздатності всього, що постало на руїнах ССРСР, полягає в нежиттєздатності того, що постало. Причиною провалу державницького будівництва в СНД є нерозуміння того, що омріяний вільний ринок вже не виконує жаданої універсальної посередницької функції. Фактично цей світ знає лише ілюзорні паціфістські утопії, покликані приховувати реалії війни. Кожний миролюбивий демарш є стільки ж патетичним, скільки й лицимірним. Поняття війни є центральним і має не лише негативний, але й позитивний сенс.

Розвиток виробничих сил у сучасному суспільстві, в тому числі постсовіцькому, сягнув рівня, на якому проблеми перевиробництва розподілу, поступається новому закону – закону непраці. Відмова від примусу до праці, в тому числі економічного, стає загальною. Це суспільство не є здатним запропонувати інший сенс життя, окрім доступу до споживання. Власність – крадіжка, конституція – брехня. Ліві об'єднуються з правими проти народу. Диктатура партій є гіршою з диктатур, котрій дозволяє триматися на ногах корупція.

Перенасиченість сучасного суспільства сутностями унеможливорює дефініцію істини. Політика відбувається зараз не на чорних і білих клітинах, а в голові шахового коня. Є дивним бажання бути ферзем в шаховій партії, в якій повинно бути гравцем. Межі політичної реальності і уявного світу все більше розмиваються, зрештою, психічна реальність повністю витісняє дійсну. Наші відомості про ворога є такими малими, а наші сили настільки мізерними, що ми цілком можемо дозволити собі рухатися в кожному довільно обраному напрямку.

Політика є хрестовим походом за ідею. Ми є носіями революційної свідомості. Для нас є добрим все те, що є справді радикальним. Ми ховаємо трупи старих ідеологій. Цінності чужих світів нам потрібні лише як трофеї. Ікони ми намалюємо самі.

Нас об'єднує одне, різне за змістом, але обов'язкове несприйняття всього, що є. Слова роз'єднують. Дія – об'єднує. Бунт має рацію. Жага руйнування є творчою жагою. Група, що бореться, є здатною просуватися вперед лише

крізь конфлікти. Партія є армія. Партія сама повинна боротися. Без практики збройної боротьби програмові засади є пашталаканням.

Революціонер ставить себе поза законом як на практиці, так і емоційно. Він ототожнює себе з бандитами, грабіжниками, людьми, котрі нападають на суспільство, займаючись безпосереднім грабунком та знищенням чужої власності. Революція почалася! Маси емансипувалися від питання власності, що панує при капіталізмі. Вони крадуть! Влади змагаються перетворити військову ситуацію на політичну. Нашим обов'язком є перетворити політичну ситуацію на військову. Гвинтівка народжує владу.

Провокація – репресія – революція!

Ніяких довготривалих прогнозів, ніякої тактики, ніякого пашталакання з цих питань. Хто багато читає, той дурнішає, бо ворог наступає, а ми відступаємо, ворог затримується, а ми турбуємо, ворог зупинився і ми б'ємо, ворог відступає – ми наступаємо. Є помилковим починати збройну боротьбу лише тоді, коли згода має є забезпеченою. Це означає зовсім відмовитися від боротьби, бо згода на неї може бути отримана лише завдяки самій боротьбі. Чи є правильним зараз організовувати збройний опір залежить від того, чи є це можливим. А чи є це можливим, засвідчить лише практика.

Розбивайте собачі голови! Невинних немає! Коли на заводі погана вентиляція, повинно підпалити помешкання директора. Акт революційної справедливості є найбільш високим актом гуманізму, можливим в суспільстві, поділеному на класи. Всі тварини є рівними, тільки деякі є рівнішими від інших. Толерація до зрадників народжує нові зради. Гуманізм нічого не вартий, коли він не підтверджений подвійною перевагою в авіації та танках. Паціфізм – непогана річ, коли його пропагують переможці.

Ми не потребуємо іншої діалектики, окрім діалектики ножів та пістолетів. Повинно рекрутувати молодь, що втратила в житті надію, втратила надію в родині та суспільстві. Ми хочемо всього і негайно! Шляхи революції ведуть на Схід!

© Анатолій ЛУПІНІС

«УКРАЇНА В 20-МУ СТОЛІТТІ»

Невідома, без призаного імени, із похиленням до землі чолом вступила Україна на сцену історії в момент найвищого напруження сил. Хоч погляд неспівимий і боязкий, а крок непевний – вона переступила поріг велетенської арени світових ігрищ і ввійшла. В розгарі змагу її прихвильності не завважили, а велич видовища ледве торкнулася її *дитинної* душі. У шаленому крутежі перевалювалися події, в румовища розліталися старі імперії, а на згарищах війни лютував огонь червоної революції і розливався довкола безмежним пеклом заглади. Українську землю знову сповила курява диму, спалахнули під небо стовпи пожеж і сонна степова тиша роздерлася від вереску ворожих полчищ.

Із півночі і сходу насувалася остання, червона орда. Від віків та сама, незмінно дика, жорстока і численна, ступала під проводом нових, московських ханів, щоб затопити в крові зелену Аркадію південних орачів. І сталося, як написано: *«збудять її в огні»*. Безрадна Україна метнулася і вхопила загублений придорожній меч у свої незвичні руки плугатаря. І від одного рішучого руху пішов по жилах гарячий струм молоді крові та розлився умлівіч по зів'ялих судинах цілого тіла. І була б доповнилася містерія лицарської обнови і були б руки утримали меч і був би тріс надвоє низький череп московської гидри, коли б у вирішну хвилину не впав проклятий первородного гріха української душі – *легковірної, продажної і слабосилої*.

М'яке серце не витримало напруги бою, забракло віддиху і з охлялих рук висунувся визвольний меч і глухо впав на землю. І знову український Аріман-раб переміг українського Ормузда-лицаря, знову зрадила непевна кров своїх і знову віддалася розслаблена, жіноча душа заборчому, владному духові чужинця.

Пішли в найми, бо панувати не звикли. Та швидко проминув отруйний хміль зрадних приман і вінок рожевих сподівань безжурного раювання розсипався, розвіявся на вітрі дійсності і розплився, як блудний привид. Тверезий день, твердий, залізний день настав!

“Земля і воля” – старе, заповітне, гасло українських мас золотим вужем виблискувало на прапорах України вчорашнього дня.

Загіпнотизована з'явою легендарного вужа, *утопилася* Україна в запашному міті хліба і не підвела зору від чорнозему, що осліплював її масним полиском. А однак ні земля, ні хліб, ні багатство, ні щастя не дають чарівної сили визволу, і хто записав їм свою душу – не ввійде до царства золотої свободи., Пролетарські ідеали голодних розпалюють великий вогонь низьких пристрастей, тому із цього вогню дух не виходить очищений і міцний. Тваринний тип існувальних зворушень не в силі підняти людини до ролі будівничого

історії, її законодавця та організатора.

Нація, що дозволила елементарним, примітивним потребам життя запанувати над собою і пішла в полон ідеології “гнаних і голодних”, підписала смертний присуд під ідеалом своєї самостійності. Голодні не бачать далі хліби, а незрячим не світить сонце волі!

Драматичний епізод українських визвольних змагань закінчився погромом великої справи, що змиршавіла в руках слабодухих гречкосіїв, які надіялися всіх чудес від землі, а ніяких від себе. З декретом червоного диктатора прийшла обітована земля, а за нею на багнетах червоної гвардії “братів”-пролетарів залопотіла *воля*, що від неї відразу погасло державне сонце України і потемніло в очах “визволеного” народу. *«Було літо, була осінь, настала зима...»*.

Північний мороз льодом скував південну душу і в морозній заверюсі почався дикий тан

ошалілої московської орди. Прийшла весна, забагрена росю червоних зір і з кривавої безодні впливлю лянче сонце пролетарського раю. Повіяв з нього ярий пал, пекельний жар топив лани олов'яного неба і змивав нашу землю вогненним дощем. Судний день, страшного суду день настав! Ледяніла в морозі, деревіла з ляку, попеліла в огні українська душа. Не ронила сліз, бо чистильний вітер висушив багаті джерела почувань, і не знайшла тепер у собі сили навіть гірко заридати.

Чорне лихоліття саваном смутку покрило нашу землю. Глуха могильна тиша! Україна без Вождя, без Бояна, без Єдиної Ідеї! Морозний подих смерті. Примара страшних днів погрому прилягла щільно до чорних скиб і чекає свого літописця. Хто знайде відвагу і рівновагу духа, щоб співом і спокійним словом передати епопею страхіть земного пекла, коли дійсність далеко переросла найвищий лет уяви! Найсміливіші її помисли мусять збліднути перед лиховісним мовчанням руїн.

Український літописець мусить знайти в собі відвагу Данте, щоб зійти в підземний льох недавньої минувшини і по черзі записати дії її страшної правди. Але водночас він мусить скупатися у глибинах Шекспірового духа, щоб змалювати нелюдські обличчя гробокопателів України і будівничих її нової домовини. Розкрита могила і домовина чекають і від нас залежить, хто в них спочине – ми чи вони.

У пороги залізного ХХ ст. вступила Україна випадково, мимоходом. Своєї появи на овиді великого життя не скріпила вона, як лицювало, аргументом великої людини, геніального провідника забракло якраз у переломову добу. Вимова тієї безплідності нації характеристична як документ моральної її кволости: життя стає великим через особовий вираз, яким є все особа, велика людина, що оформлює розпорошений, хаотичний стан почувань у єдність окресленого почуття, що стоїлює мерехтливий світ думок у сонце одної ідеї, що

зосереджує шляхи розбіжних хотінь в єдиний струм волі, яка дістає виразний напрям до означеної мети.

Згаданої єдності усіх трьох стихій душі в особовості геніальної людини Україна не виявила і ця її внутрішня неготовість вирішила про від'ємний вислід її останнього визвольного почину. Він мусів заламатися об опір внутрішнього хаосу розбіжних сил, почувань, суперечних думок і взаємно ворожих цілей. Зовнішню, номінальну тожсамість ідеалу розсаджували із середини темні сили української душі, яким переможно протиставитися зуміє щоплиш новий тип українця, що виросте на традиції лицарських цінностей духа і зітре голову степової гидри. Тоді політичні ідеали ростимуть і житимуть соками душі і не буде небезпеки, що вони ще раз упадуть, підточені в коріннях кертичними ходами мстивого Арімана. Уже більше не відкриє він на всі сторони брам України, щоб впустити до власного дому чужі полчища і на спілку з ними глибоко зранити квітлого Ормузда.

Останній то раз пощастило йому затіяти на велику скалю підступний плян розвалу української ідеї ізсередини. Троянський кінь московського большевизму серед диких вигуків розгнужаної юрби в'їхав на українських плечах у мурі святого міста і з тієї хвилини почався розклад національної душі струєю всього зла, що зродилося із сатанічної душі червоної орди та виллялося у сморідному підсонні злочину, бруду, жорстокости і нахабства. Не збагнули тупі голови малоросів-яничарів, який плід зросте із посіву на гидкому пометі потвори. Від початків свого існування не бачила Україна більше жахливого жнива, як смута, що її нині переживає.

Червоні спасителі вивласнили нарід від землі, щоб вирваний з корінням, немов мітичний Антей, утратив свою життєву силу і зів'яв від спраги й голоду в пустельній спеці

неволі. Розірвати насильно святий споконвічний зв'язок землі і крови, розкласти здорову душу опієм утопій і перемінити людину із суверенної істоти в повільне знаряддя, в невільника – ось головний задум, яким червоний сатана відповів на наївні українські сподівання землі, волі і справедливості з рук влади “робітників і селян”.

Не снилося ніколи нашим світовим миротворцям, що не нові закони вільного життя, але присуд ганебної смерти випише меч наїздника-переможця на плечах переможених рабів. Крізь туман своїх оманних мрій не добачили невільницькі очі хижих кігтів ненаситного страховища, якому не досить самих достатків, багатства і землі, бо його мучить туга за видом шматованого тіла і хмільним запахом пролитої крови.

Бліда, безкровна уява не проникнула у сферу найближчих можливостей, вона піддалася сутесті власних химерних засновків і повірила, що людським світом кермує розумна ідея вселюдської любови, братерства і миру, що людина поступає наперед шляхом соціальної справедливості, що до оборони життя непотрібний меч, бо вистачить словна проповідь єдиноспасенних доктрин і засад. А

втім, промовила дійсність суворими словами відвічної правди про незламні закони життєвої боротьби, про незмінні основи людської природи, що на всіх щаблях розвитку проявляє свою однакову душу особистого творчого поривання й індивідуального успіху.

Щобільше:

практика червоної революції не тільки знехтувала й

цінічно перекреслила банальні гасла чоловіколюбного талмуду українських хуторян, але дала досадні докази, що досвід української історії повторився в сучасну добу із здвоєною силою виразу: фіно-монгольська Москва не тільки не ослабила в собі устроєвих первнів своєї душі, але скріпила їх енергією і свідомо завернула до джерел своєї духової пранатури. Ожили і яскраво спалахнули традиції Золотої Орди, і цей рецидив –

“ренесанс” вибухнув стихією такого знищення, що перед ним зблідли найгрізніші образи татарського лихоліття.

Стоїмо нині у стані людини, що їй прочитали смертний присуд і вона чекає помилювання суверена. Майно і кров забрали, а свободу духа знищили. Видано український нарід на загладу: він повинен щезнути з лиця землі, умерти.

Усіх родів смерти вжило опричницьке плем'я Москви: червоної, білої, чорної. Тортури і розстріли у підвалах, сибірських тундрах і цар-голод. Останньому дали в руки скиптр найвищої влади: призначили йому перемінити Україну в безмежну могилу-цвинтарище. І цар голод володарив. Мільйони його підданих голодні заснули чорним сном і вже не встали. Хто де впав – там і знайшов свій гріб.

Як довга й широка, покрилася Україна дорогими трупами своїх дітей і не співала над ними похоронних псалмів та не присипала грудкою землі. Лише рідний степ шумів буйними травами колискову пісню до вічного сну і молитовно хилив до безіменних мільйонів пахучі келехи лугового квіття. Земля цілувала счорнілу рідну кров. Доц часу полоще розкинені білі кості і чекає хвилі,

коли прийде нове покоління, зроджене з любови і помсти. Воно збере кості замучених, збудує з них велетенське вогнище і запалить, щоб стало ясно на землі і в небі. Нічиїх костей не помине цілопальна жертва народнього вогню, усіх поляглих пом'яне гомін визвольних сурм, щоб із пороку вікового забуття прокинулись і встали всі жертви української крови на воскресне свято

державної України.

Тоді скінчиться її неволя безіменного життя, у якій без сліду пропадали гекатомби жертв, і почнеться новий заповіт, писаний нетлінним письмом творчого чину, і не пропаде з нього для майбутности ні одна буква.

Український дух буде невпинно писати святу книгу життя української нації.

© Юліан ВАСИЯН

«ПЕРШИЙ ФАШИСТ В УРСР»

У 1930 р. на одному з допитів ГПУ український професор-мовознавець, якого звинуватили в контрреволюційній діяльності, опшелешив усіх зізнанням, що він фашист. В суді він прямо сказав: «Я називав себе фашистом, розуміючи фашизм як диктатуру націоналізму...».

Цим фашистом був видатний філолог Всеволод Михайлович Ганцов. Народився у Чернігові, провчився у Петербурзі, був учнем російського науковця Шахматова, того самого, що одним з перших серед російських вчених почав стверджувати про самостійність української мови. Був одним з перших діячів Академії наук України, досліджував поліські говірки і ніби горя не знав.

Однак, Розстріляне відродження було затоптане режимом, і Ганцова було заарештовано по справі СВУ (Спілки визволення України), напівміфічної антирадянської організації, що нібито існувала в УРСР, і мала в своїх лавах чимало діячів колишньої УНР і просто свідомого українського елементу.

Само собою, що цієї організації не існувало до того, як її вигадали співробітники ГПУ аби підчистити інтелігенцію. Окрім усього цього, Всеволод Ганцов був ще і одним із авторів скрипниківки (харківський правопис з усіма його звучними етерами, катедрами і лавреатами), який викликав у глушників просто шалену лютю.

За матеріалами слідчої справи, Ганцов виконував у СВУ такі функції: «провадив організаційну роботу щодо основних завдань „СВУ“ в академічній групі при ВУАН» та «виконував доручення центру „СВУ“ щодо організації зв'язків і обопільної інформації „СВУ“ з контрреволюційним центром та

окремими представниками його, використовуючи для цього наукові відрядження за кордон».

Отож, отримав за це 8 років позбавлення волі. Ще один діяч, якого репресувала радянська влада, аби зупинити ту хвилю українського відродження, яка почалася у культурному житті 1920-х рр. І так, він не соромився своїх поглядів, якщо не класичним фашистом, то націоналістом він точно був.

Термін, який в'язень відбув повністю, закінчився 21 серпня 1937 р., але його продовжували утримувати у Соловецькій тюрмі де засуджений перебував з вересня 1933 р. Лише у травні 1938 р. вченому було оголошено постанову особливої наради НКВС СРСР від 15 квітня, згідно з якою він отримав новий строк ув'язнення — 8 років виправно-трудових таборів «за контрреволюційну діяльність».

На волю Всеволод Ганцов вийшов тільки в грудні 1946 р., провівши в ув'язненні безперервно 17 років та 4 місяці, й вирушив до Запорізької області. Наприкінці квітня 1950 р. особливою нарадою МДБ СРСР Всеволода Ганцова «як соціально небезпечний елемент» відправляють етапом до Красноярська, а звідти ще далі на північ, в селище Караул Усть-Єнісейського району Таймирського національного округу, де він і перебував до жовтня 1954 р.

Лише восени 1956 р. Всеволод Ганцов дістав змогу повернутися в Україну і відтоді постійно мешкав у рідному Чернігові.

© Ярослав БОЖКО

«РІК РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ»

Лише рік тому, 18 лютого 2014 р. почався завершальний акорд Майдану. Високі політики порадували публіку оксюморонами "мирний наступ" і повели активістів та "Самооборону Майдану" на Верховну Раду, само собою, що провладні спецпідрозділи отримали наказ зупинити ходу. Цього дня почалася вакханалія, яка завершилась розстрілами сотні громадян, згорілим центром Києва та втечею президента. Досі за ці дії не був покараний НИХТО! Починаючи від Януковича, що знайшов собі притулок у РФ, хоча для нього держава давно мала найняти кілера-професіонала, закінчуючи беркутівцями, що стріляли зі зброї по людях.

18 лютого став найгарячішим, бо Майдан висів на волосині – по Інститутській вже йшла чорна рота Беркуту з автоматами Калашникова. Перші загибелі. Спочатку три, потім вже сім, а далі рахунок вже збився...

Метро зачинили, аби не дати киянам приїхати на Майдан. Усіх студентів відпустили з пар. Місто волато сиренами, таксистки скориставшись закриттям метро втричі підняли ціни. Сонце сідало, а Майдан вже горів. Не можна описати, мабуть, того німого жаху, який того дня огорнув усіх нас. Згоріли профспілки. Згоріли разом з пораненими, які лежали всередині.

Екс-міністр внутрішніх справ Віталій Захарченко по ТБ сказав, що активісти стріляли по беркутівцям, і деяких правоохоронців було госпіталізовано з вогнепальними пораненнями. Було байдуже.... Хай мруть, аби лише помститись за Майдан. Я щиро сподіваюсь, що по наші ментах дійсно стріляли. Як виявилось, після революції нікого з них не покарають... Тієї ночі активісти спалили БТР. Це вже значило щось дійсно велике. Невідомо як Майдан зміг встояти.

Зранку 19 лютого 2014 р. народилась нова країна: беззбройні люди голими руками захищали Майдан від озброєних бійців "Беркуту" та загонів Внутрішніх Військ МВС. Прості люди, що назавжди увійшли в історію України та світу як Небесна Сотня, не відступили навіть коли мусора відкрили вогонь на враження. Герої вмирили, але так і не пустили "Беркут" на Майдан. В річницю

розстрілу Небесної Сотні нам всім треба замислитись: чи досяг Майдан своєї мети?

Нами керують олігархи, наш "президент" заради свого бізнесу в Росії зраджує українських військових на Сході, здає російським окупантам віковічні українські землі. В річницю смерті Небесної Сотні ми вийдемо на Майдан і привселюдно скажемо, що ліміт довіри владі вичерпано.

Яке значення мала та вистраждана перемога, яку нібито здобули в 20-х числах лютого 2014 р.? Раціональні дядьки скажуть, що ми нічого не здобули і що взагалі долар буде скоро по 50 грн., ось тоді і поскачемо. Але мабуть, не все можна виміряти матеріально і революції власне для нематеріального розуміння речей і потрібні. Вони допомагають відкинути індивідуальне, матеріальне заради духовного, колективного – пожертвувати своє "зараз" заради колективної вічності.

Врешті-решт ми нарешті ствердили у собі справжній європейський дух. Це зовсім не права людини і ліберальні цінності середнього класу, а те, через що Європа стала великою і відомою – завойовництво, комбатативний дух і самопожертва. Доки ми не соромимось нових Хрестових походів – лише доти ми можемо вважати себе європейцями.

Дух повстання це єдина цінність, яку Європа дала нам повністю. Дух, що стверджує особистість і колектив. Це наша альфа і омега. Затертий до дірок класик сказав, що націю народжує влучний постріл... Агов! Чуєте? Постріл, не реформи житлово-комунального господарства і навіть не електронний уряд. Навіщо народжувати націю, спитаєте ви, адже вона інколи навіть стає на заваді вільному ринкові, який зараз усі так полюбують? Це потрібно, аби коли за вікном гримітиме вибух нової війни, ми відчували себе воїнами, а не менеджерами. Звичайно, менеджмент – надважлива штука. Але куди поділися усі брокери і маклери, де їх знання ринку, коли необхідні ножові вуличні бої з сепаратистами в Донецьку чи в Криму?

Ми так і не побудували справжню націю. Досі... Але все попереду!

© Чорна РАДА

«КОМУ НАЛЕЖИТЬ РОСІЯ?»

За будь-яких обставин економічна, соціальна та політична ситуація в Росії, буде нам цікава, оскільки попри все дане державне утворення є сусідом України, і наразі ми маємо частину громадян, що вважають привабливим про-російський вектор геополітичної орієнтації. Однак, ці люди часто перебувають в тумані ілюзій, вважаючи РФію осередком слов'янської ідеї, чи чимось на зразок цього.

На насправді, влада в так званий "Росії" давно не належить росіянам. Пропонуємо увазі читачів переклад статті російського автора, що описує реальний стан речей в економіці та інформаційній сфері нашого країни-сусіда. Попри дещо застарілі дані, вона і досі є актуальною, оскільки політичний режим в РФ не мінявся ось вже понад 10 років, як власне і демографічні показники.

Після розпаду Радянського Союзу більша частина промисловості, засобів масової інформації, сфери обслуговування виявилася аж ніяк не в руках росіян. Сталося це дуже швидко і досить непомітно. Що ж трапилось? Яким чином ВОНИ примудрилися зайняти всі ключові позиції? Відповідь досить проста. На відміну від росіян, вони усвідомлюють своє родове начало, свято шанують традиції, що пов'язують родичів, одноплемінників в єдину націю, один народ.

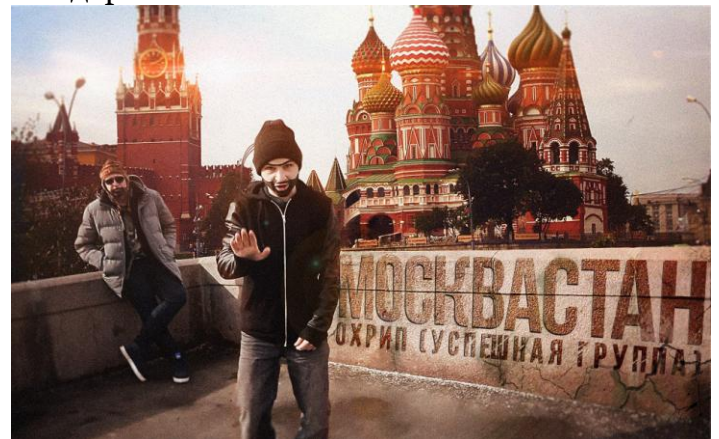
Хто в Москві господар?

Найбільш сильні позиції чеченської діаспори в Москві на ринку нерухомості. Група "Плаза" Джабраїлових (очолює Умар Джабраїлов) контролює готель "Росія", торговий центр "Манежная площадь", ряд готелів із 2-ма і 3-ма зірками повний список яких не розголошується. Перелік можна продовжувати ще довго, незважаючи на те, що кількість об'єктів, які належать цій групі не розголошуються.

Середньовічний клановий принцип трансформувався і чудово прижився в сучасних реаліях столиці Московії. З'являється "тейп міліціонерів", "тейп торговців", "тейп бандитів", тощо. Всі вони взаємодіють один з одним за допомогою чітко організованої системи управління. Всюди розставляються свої люди, кожен працює на благо спільної справи.

А ось що підраховували аналітики азербайджанського журналу "Монітор": 12% оборотного капіталу азербайджанців в Росії припадає на промисловість, 20% на торгівлю, 23% на банківські структури і 38% на кримінальний бізнес.

Особливістю діяльності членів кавказьких організованих злочинних угруповань (ОЗУ, ОПГ) є їх земляцтва та громади. Хоча вони можуть діяти самостійно, але в екстремальних випадках об'єднуються, спільно намагаються вирішувати виниклі проблеми. Всі зобов'язані поповнювати "общак". Характерно, що в разі небезпеки азербайджанці легко можуть зрадити своїх "партнерів" по злочинному бізнесу, рятуючи, перш за все своїх одноплемінників і "кидаючи під танк" слов'ян. На жаль, за слов'янськими ОЗУ такого помічено не було, національної солідарності вони не мають...

Сумарний оборот грошей, зароблених азербайджанцями в РФ – майже 25 млрд. доларів. Приблизно половина з них припадає на Москву. Це більше, ніж валовий продукт Азербайджану. Крім ринкової монополії, вельми великий прибуток азербайджанській громаді приносять наркотики. За даними спецслужб, сьогодні вона контролює до 35% всього наркобізнесу столиці.

У той час як на всю російську молодь за однойменною федеральною програмою в рік дають близько 200 млн. рублів, тільки в Москві на азербайджанську молодь виділено близько 9 мільйонів бюджетних грошей. До речі, азербайджанці – єдина національність, помічена укладачами московського бюджету.

Ще один відомий чеченець – Руслан Байсаров – чоловік Христини Орбакайте. З 2000 р. він віце-президент Московської

паливної компанії, якій належить більш ніж 100 АЗС у столиці РФ та регіоні. Ця компанія входить до складу холдингу ЦТК, більша частина акцій якого належить московського уряду. У ділових колах говорять, що “коштує” Байсаров не менше 200 млн. доларів, однак з чого складається ця сума невідомо.

Хто контролює інформацію?

Існують у діаспори і свої ЗМІ, причому вектор їхнього впливу спрямований назовні, вони створені для підтримки позитивного образу азербайджанців в певних колах.

Наприклад, у Москві видається додаток до газети “Известия” – “Известия Азербайджан”. Як і у випадку з московським бюджетом, до інших етносів “Известия” чомусь не виявляють такої пильної уваги.

Не будемо зупинятися на широко відомих хазяях ТБ. Завдяки чудовій властивості – передачі зображення, всі телеглядачі можуть особисто встановити національну приналежність і ведучих, і їх господарів, також часто миготять на екрані. Розглянемо найбільш просунуте інформаційне поле – Інтернет.

Знайомство з мережею для більшості починається зі створення власної електронної поштової скриньки, а потім і профілів у соціальних мережах “Одноклассники” та “ВКонтакте”. Переважна кількість новачків в країнах СНД робить це на сайті “mail.ru”. Цей сайт входить у компанію “Port.ru”. Кількість зареєстрованих користувачів на сайтах “Port.ru” перевищила позначку 10,7 млн. чоловік, щомісяця реєструються близько 165 тис. нових користувачів. Показники щоденної відвідуваності сайтів Port.ru теж досить значні – 250 тис. унікальних відвідувачів. Володіє цим багатством репатріант з Росії – Євген Голанд. Історична батьківщина не привабила його, тому поживши 5 р. у США, він вирішив повернутися до Росії. Але, на жаль, тут він відчув себе некомфортно. Піднімають голову прокляті російські “фашисти”. Персонал московського офісу “Port.ru”, що на Кузнецькому мосту, практично повністю

складається з представників “богообраного народу”.

Влітку 2002 р. “Port.ru” провів в Інтернеті галасливу акцію – «*Інтернет без расової ненависті!*». Сенсу було мало, але ж головне не результат, а залучення уваги громадськості. Пізніше пройшла інформація, що “mail.ru” займається моніторингом листування, ставлячи особливо підозрілі скриньки на постійний контроль. Під контролем Голанда знаходиться також і великий інформаційний сервер – “Rusnews.ru”.

До речі, використовують у назві бренда слово “русский” винятково представники інших етносів. Це стало вже свого роду сигналом – бачиш слово “русский”, знай хазяїн тут або з гір, або з синагоги.

Влітку 2002 р. “Общая Газета” була куплена компанією “ЭКО Феникс Холдинг”. Володіють компанією брати Лейбмани – кожному належить по 25% акцій. Компанія веде діяльність у таких напрямках: бункеровка суден у портах Балтійського, Північного і Баренцевого морів; поставки нафтопродуктів; збір і переробка нафтомістких відходів. Компанія займає 17-е місце в списку найбільших компаній Північно – Західного регіону.

Всі чужинські етнічні групи усвідомлюють свою спільність. У будь-який момент вони готові допомогти один одному і підставити ніжку так званими корінним мешканцям “русским”. При цьому класова неприязнь відходить на другий план. Вплив різних ісламських національних об’єднань простежується від наметів в підземному переході до найбільших корпорацій, часом визначаючи політику держави.

Що п’ють і їдять в РФ?

Харчова індустрія контролюється кавказцями не лише на рівні ринків. Президент російського філіалу американської компанії “McDonald’s” – чеченець Хамзат Хасбулатов. Саме він от уже 20 р. контролює цю мережу швидкого харчування в РФ. Починаючи з вересня 2001 р. Хасбулатов відповідає також за розвиток мережі швидкого харчування в Білорусії. Деякі з рішень Хасбулатова нестандартні з точки зору світової практики компанії “McDonald’s”. Одне з таких рішень – побічний ріелтерський бізнес. Положення найманого менеджера, а не власника його анітрохи не бентежить. У російських закладах компанії “McDonald’s” персонал дивиться на Хасбулатова як на повноцінного господаря.

Схожа ситуація в давно облюбованому чеченцями автомобільному бізнесі. Багато хто з них тепер легалізувся. Наприклад, Московське бюро “Audi” очолює Оскар Ахмедов.

У Росії швидкими темпами зростає виробництво пива. Розширюються і модернізуються старі заводи, будуються нові. Від великої кількості марок вітчизняного для росіян пива аж рябить в очах. Імпортне пиво фактично вибито з ринку (його частка – не більше 2-5%). У більшості випадків пиво відомих західних марок, яке продається в російських крамницях, зварено за ліцензію в РФ.

Але що характерно – російські підприємці цілеспрямовано витісняються з цієї високоприбуткової галузі. По-перше, російські заводи активно скуповують іноземці. І на сьогоднішній день іноземний капітал контролює, за оцінками аналітиків, вже половину загального обсягу виробництва пива в Росії. Це якщо враховувати численні маленькі заводи в регіонах і пивоварні в ресторанах. А якщо брати тільки пляшкове пиво, на якому заробляються основні гроші, то тут частка іноземців буде дві третини, якщо не більше. Характерним для всіх цих заводів, що належать іноземцям, є керуючі – вони вихідці з Північного Кавказу.

Броварнею “Балтика” керує осетинська команда на чолі з Теймуразом Боллоєвим. “Комбінат імені Степана Разіна” належить мегрельському клану Гвічія. У Москві, формально, знаходиться у державній власності броварня “Хамовники” приписаної до броварні ВНДІ, безалкогольної та виноробної промисловості, директор якої Наскід Сарішвілі займається не тільки і не стільки наукою. На заводі “Пикур” в Курську директором був уродженець Дагестану Мавсум Рагімов.

А ось характерна історія “прихватизації”. У будівництво заводу “Князь Рюрик” в Москві,

яке почалося ще в 1993 р., були вкладені величезні бюджетні кошти. Директором споруджуваного підприємства було чомусь призначено азербайджанця Агарагіма Джафарова, який при цьому продовжував керувати двома заводами – Московським дріжджовим і Московським желатиновим. Значна частина грошей “пішла кудись не туди” (у свій час у московських газетах багато писали про те, яку роль в цьому зіграв Джафаров). І ось ближче до кінця будівництва з’являється турецький пивний концерн “Efes Beverages”, який, “інвестувавши” деяку суму на завершення робіт, отримує 90% акцій пивоварного заводу. Його директором призначають турка Маджіта Такшіма, а через деякий час з назви заводу прибирається ім’я руського князя.

Тепер це “Пивоварня Москва-Ефес”, що випускає “Efes Pilsener” і “Старий Мельник” і знаходиться під повним азербайджано-турецьким контролем.

Відомий своїми соками і молочними продуктами харчовий концерн “Вимм-Билль-Данн” купив “Москворецкий пивоварный завод”, ВАТ “Пивоиндустрия Приморья” (Владивосток), Нижегородський пивзавод “Волга” і в січні 2001 ро. об’єднав їх у холдинг “ЦЕПКО” або ж “Центрально-Європейська пивоварна компанія”, для якого пізніше придумали єдину марку пива “Гонец”. Головні власники “Вимм-Билль-Данна” – Давид Якобашвілі і Гаврііл Юшваєв. Перший починав у кінці 1980-х рр. з бізнесу під вивісками “салонів краси”. Другий, відомий у певних колах як “Гарік-Махачкала”, приблизно в той же час вийшов з в’язниці, де відсидів 9 р. за розбій. Вони “знайшли один одного” і далі разом займалися торгівлею іномарками і ігорним бізнесом, створювали “Вимм-Билль-Данн”.

Тепер в пивній галузі вони “цепко” тримають куплені підприємства і не проти зачепити ще пару-трійку.

© редакція часопису “СІЧОВИК”

«ЮРКО»

Моя розповідь – про юного бджоляра Юрка. Ясноволосий, худорлявий, нижчий від ровесників, дванадцятирічний хлопчина був син знаного бджоляра дядька Миколи та перший фахівець з роїв у своєму селі.

Більшість українських сіл, в другій половині минулого століття, були окремими територіальними і виробничими підрозділами. Як правило на теренах якоїсь сільради знаходиться сільськогосподарське підприємство. Тому і Юрко там починав навесні свою професійну діяльність рано напровесні. На Теплому Олексі, плутаючись під ногами в батька і в його кума – тезки Миколи, брав участь у винесенні вуликів з бджільника.

Юрковим обов'язком було: розставляти підставки для вуликів, приносити та відносити інструмент. По розміщенні вуликів на пасіці, по прибиранні території наставало святодійство. Батько брав ікону святих Зосима і Саватія, ставав посеред пасіки і, тримаючи в руках образ, читав: «...*Приносять, бджоли, віск Господові на свічку, а мед людям...*», поважно хрестив кожний вулик святим образом. Ще раз усе те робили на кумовій пасіці, тільки вже молитву проказував та вулики хрестив кум.

В обід, приємно стомлені, сідали до столу. Над столом висів у вишиваному рушнику портрет славного бджоляра Прокоповича, за якого неодмінно виголошували тост. Після Теплому Олексі життя на пасіці оживало, Юрко ж готувався до своїх полювань на рої. У вільний час лагодив і робив нові ящики, рамки...

Ще дід йому розповів, що рій, злітаючи з пасіки, недалеко біля неї посидівши на дереві, летить у східному напрямку кілометрів два-три і падає у привабливому для себе місті на

дерево. Озброєний такими знаннями, хлопець вивчав дислокацію більш-менш значних пасік і позначав їх місцезнаходження на випрошеній в агронома карті колгоспу. Потім лінійкою вимірювались теоретичні шляхи переміщення роїв і позначалися місця розвішування ящиків з воском.

У кінці травня вже кожен ящик висів на гілці дерев, а один навіть стояв на даху колгоспного складу. З кінця весни починалася копітка робота-перевіряння ящиків у надії на спійманий рій. Велосипедом, раз на два-три дні, Юрко проїздив маршрут, добрий десяток кілометрів, перевіряючи “пастки” для бджіл.

Скільки пригод було, скільки цікавих речей пізнавалося, скільки незабутніх зустрічей. Козулі, лисиці, зайці, всіляке птаство, на яких багаті були відроги Чорного лісу, подибувались на шляху. Піймання ж рою було вершиною бджолярської майстерності хлопчика. До заприміченого ящика з роєм Юрко з батьком приїздили пізно ввечері. Лізли на дерево, закривали льоток і, діставши по кілька укусів бджіл, знімали ящика.

Доля роїв, а їх ловилося за літо з півтора десятка, була різна: одні поповнювали пасіку, другі продавалися. З виручених грошей перепадав заробіток і Юркові. Він поважно розпоряджався копійчиною. В сільпо купувалися зошити та олівці, цукерки меншому братові, гостинці батькам. Трохи заощаджувалося на пізніше, для важливіших надбань у райцентрі.

Але про райцентр – то вже інша розповідь. Давно виріс Юрко. Та коли бачу рій, то згадую хлопчину в картатій сорочці, як він з ящиком для бджіл поспішає на узлісся.

© Юрко ФОМЕНКО

РЕДАКЦІЯ

Головний редактор – Денис Ковальов

Шеф-редактор – Олександр Писаревський

Технічний редактор – Роман Осадчук

Консультанти: Юрко Якуба та Людмила Тромовик

Ваші відгуки та пропозиції надсилайте на нашу електронну поштову скриньку:

м. Січеслав, InitiativeNational@i.ua

Редакція повністю поділяє думку авторів. Видання друкується за сприяння незалежної інформаційної мережевої агенції «Національна Ініціатива»